

τοῦ μετώπου καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν οἶκον μετ' ἐλαφρῶν βημάτων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δούλου, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀνέμεναν ἐρειδόμενος πρὸς ἓνα στῦλον καὶ κρατῶν ὁδοπορικὸν σάκκον.

Ἡ Σαπφὴ ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλου στόλου τὴν κιθάραν τῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε κρεμασμένην ἐκεῖ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν διαλέξεως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν εὐρείαν ἐκείνην αἰθούσαν, ἣν συνήθως ἀπεκλύουν „Θάλαμον τῶν Μουσῶν“. Ἐκεῖθεν εἶχεν ἐξέλθει προηγουμένως διὰ τὰ ἀποχαιρετίσθαι τὸν ἀδελφὸν τῆς.

Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ποιητρίας ἔπαυσαν αἱ νεαραὶ κόραι ἀσκούμεναι εἰς τὸ ἄσμα καὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, ἡ δὲ Σαπφὴ οὕτως ὠμίλησε μετὰ τὴν ἡχηρὰν φωνὴν τῆς πρὸς τὸν μικρὸν ἐκείνον τῶν παρθένων ὄμιλον:

„Λοιπὸν, φίλοι μου! ἡ ἄσκησις ἡμῶν ἐγγίζει πρὸς τὸ τέλος· καὶ πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῇτε διὰ τοῦτο, διότι ἀνυπόφορος εἶνε σήμερον ἡ θερμότης τῶν ἀκτίνων τοῦ Θεοῦ Ἡλίου. Ἄς ψάλλωμεν ὅμως ἐν ἀκολουθίᾳ τῶν ὀργάνων καὶ ἀπαξ ἔτι τὸν ὕμνον καὶ αὖριον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἄσκησιν. Συλλογισθῆτε, ὅτι μόλις εἰς μὴν ἀπομένει ἔτι μέχρι τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ἀφροδίτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὴν ἐντιμωτέραν θέσιν.

Καὶ προσηρμόσθησαν πρὸς κοινὸν ρυθμὸν τὰ ὄργανα καὶ ἤρχισεν ὁ χορὸς παίζων καὶ ψάλλον καὶ ἐκ τῶν ἐρατεινῶν χειλέων τῶν παρθένων ἀντήχησεν εἰς τὴν στοᾶν ὁ μεγαλοπρεπὴς Ὕμνος.

„Πρόσελθε, Ἀφροδίτη, γλυκεῖα τοῦ ἔρωτος Θεά, πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄφες ἐπὶ στιγμὴν τὴν πεφιλημένην Σου κατοικίαν, ἣν ἡγειραν χάριν Σου οἱ ἄνθρωποι ἐν Πάφῳ ἢ ἐν Κυθῆροις. Ἡ ἄρα γε περιπλανᾶσαι τῶρα ἐν Πανόρμῳ καὶ ἐκεῖθεν βλέπεις τὴν πορφυρᾶν σικελικὴν θάλασσαν; Ἐλθὲ εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα περισσύτερον ἢ εἰς οἶονδῆποτε ἄλλο μέρος λατρεύεσαι, εἰς τὴν θεῖαν Μιτυλήνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ποσειδῶν ἐν αἰσῇ ὥρα ἐδημιούργησεν! Σήμερον ἐορτάζομεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνέδυσ ἐκ τῆς θαλάσσης, Σὺ ἀφρογενής, ἐν ἀρρήτῳ καλλονῇ, τῆς ὁποίας οὐδεὶς θνητὸς ἔτυχε μέχρι τοῦδε οὐδὲ θὰ τύχη ποτέ! Κατάβηθι εἰς ἡμᾶς καὶ ρίψον ἔρωτα εἰς τὰς καρδίας μας, ἐξόρισον τὸ μῖσος καὶ παῦσον τὴν διχόνοιαν, ἥτις διχάζει ἀπὸ τόσου χρόνου τοὺς ἀστούς τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ χωρίζει τὸν ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ πατρός! Ἄδς ἡμῖν εἰρήνην, διὰ τὰ εὐκαιρήσωμεν πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν καὶ τελείωσιν καλῶν ἔργων! Ὡ ἐλθέ, πολυεύσπλαγχνος τοῦ ἔρωτος Θεά, καὶ εἰσάκουσον τῆς ἱκεσίας ἡμῶν!“

(ἔπεται συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ἽΟ χιονίς. — Ὁ ἀβυσσινὸς ἱεροσπουδαστὴς καὶ ἡ κρεωλὸς. — Ὁ ἀνακτορικὸς χορὸς. — Τὸ ἐπεισόδιον Κοκλὲν. — Θεωρία περὶ καλλιτεχνῶν καὶ ἀνθρώπων. — Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆς. — Ἡ σύστασις Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας. — Αἱ ἀντιρρήσεις τοῦ φίλου μου. — Αἱ πρὸς τὸ ἔθνος δωρεαί.

Αἱ κορυφαὶ τῆς Πάρνηθος, τοῦ Πεντελικοῦ καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ ὑψοῦνται χιονόσκεπες, ὁ δὲ καταιγίζων ἀνεμὸς, ὁ βοῦζων ὡς τρικυμιώδης θάλασσα διὰ τῶν φυλλωμάτων των κυπαρίσσων καὶ τῶν πευκῶν, καὶ ἐκχέων οἰμωγὰς καὶ θρήνους ἐπὶ τῶν στεγῶν, ὡς ὁλολυγμοὺς ἀοράτων πνευμάτων, καταπέμπει ἐπὶ τὴν πόλιν ἡμῶν τὰς παγετώδεις ριπὰς τοῦ.

Ἡ χιών μᾶς ἔστησε πολιορκίαν καὶ τάχιον ἢ βράδιον θὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὰς ρίγηντας Ἀθήνας μας. Ὁ χιονίς μᾶς φέρει ἐκ τῶν κορυφῶν τὸ μήνυμα ὅτι πανταχόθεν μᾶς περιέζωσεν ὁ ἐχθρὸς. ἤρχισαν ἤδη οἱ βήχες καὶ αἱ χιονίστραι, καὶ τὰ συνάχια, καὶ τὸ πορφύρωμα τῶν ῥίνων.

Εἰξεύρω ὅτι εἶνε μεγάλη τόλμη νὰ ὀμιλῶ περὶ Ἀθηναϊκοῦ ψυχῶς, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπλῆ δρόσος πρὸ τοῦ φοβεροῦ ψυχῶς ἄλλων χωρῶν. Ἀλλὰ μήπως διότι ἄλλοι κρυόνουν περισσότερον ἐπεταί ἔτι ἡμεῖς δὲν κρυόνομεν ὅσον πρέπει; Ἐπειτα ἡμεῖς εἰμεθα πεπλασμένοι διὰ τὸν ἥλιον· ἡ παγωνία δὲν μαραίνει τὰ ἄνθη τοῦ βορρᾶ, ἀλλὰ τῆς μεσημβρίας τὸ κατακαίει· τοῦτο ἔπαθεν ὁ δυστυχὴς Ἀβυσσινός, ὁ σπουδάζων ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ ἦσαν Βορρᾶς δι' αὐτὸν αἱ Ἀθῆναι, καὶ τὸ τέκνον τῆς ἡλιοβλήτου χώρας κατέστη φθισικὸν καὶ ἀπῆλθε νὰ θερμάνῃ τὸ καταψυχθὲν αἷμα τοῦ εἰς τὴν πυριφλεγῆ πατρίδα τοῦ. Ὅπως ἡ κρεωλὸς ἐκείνη τοῦ Δωδὲ ἦτις ἐκ τῆς χώρας τῶν κολιβρίων κατώκησε παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Νισμένης.

„Πρωῖαν τινὰ ἀφυνίονισθαι ῥιγοῦσα ἡ μικρὰ κρεωλὸς. Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη καὶ ἐκ τοῦ μαύρου οὐρανοῦ, ὅστις φαίνεται πλησιάζας πρὸς τὴν γῆν, πίπτουσι λευκαὶ καὶ σιγηλαὶ νιφάδες. Ἰδοὺ ὁ χειμὼν! Ὁ ἀνεμὸς συρίζει, αἱ θερμάστραι εἶνε πυρῶναι. Ἡ μικρὰ κρεωλὸς πτήσσοις παρὰ τὴν πυρὰν παρατηρεῖ τὰς φλόγας ἀναπολοῦσα τὸν ἥλιον διὰ τῆς φαντασίας τῆς. Ἐν τῇ μεγάλῃ φωτοβόλῳ ἐστὶ ἐπαναβλέπει τὴν πατρίδα τῆς. . . . Καὶ ἐν ᾧ οὕτω ὄνειροπολεῖ αἱ ἡμέ-

ραι διαδέχονται ἀλλήλας βραχύτεροι. . . Ἐκάστην πρωῖαν εὐρίσκει ἐν κολίβριον νεκρὸν ἐν τῷ κλωβίῳ.

„Πρωῖαν τινὰ ἡ μικρὰ κρεωλὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ ὡς ἐλαφρὸν ἀκάτιον περιζωσθὲν ὑπὸ τῶν πάγων τοῦ Βορρᾶ, τὸ ψυχὸς περισφίγγει καὶ παραλύει αὐτήν· τὸ δωμάτιον εἶνε θλιβερόν. Ἡ πάχνη ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὕαλων πυκνὸν παραπέτασμα. Ἡ πόλις φαίνεται νεκρά.

„Ἡ μικρὰ κρεωλὸς φθίνει. Τὴν καταθλίβει πρὸ πάντων ὅτι ἐκ τῆς κλίνης τῆς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν πυρὰν. Νομίζει ὅτι ἀπώλεσε τὸ δεύτερον ἤδη τὴν πατρίδα τῆς. Ἐνίοτε ἐρωτᾷ. — Εἶνε φωτιά εἰς τὸ δωμάτιον; — Naί, μικρά μου, εἶνε. Ἀκούεις πῶς σπινθηρίζουν οἱ δαυλοί, ἀκοῦεις πῶς ἐκρήγγουνται οἱ κῶνοι τῶν πευκῶν; — Ὡ, νὰ ἴδω, νὰ ἴδω! Ἀλλὰ ματαίως κλίνει, ἡ φλόξ εἶνε πολὺ μακρὰν αὐτῆς· δὲν δύναται νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ τὴν καταλαμβάνει ἀπελπισία. Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾧ ἦτο σύννους καὶ ὠχρά, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους ἔχουσα πρὸς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀόρατον φλόγα, ὁ φίλος τῆς πλησιάζει εἰς αὐτήν, λαμβάνει ἐν τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης κατόπτρων „— Θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν φωτιά, μικροῦλα; . . . περίμενε.“ Καὶ γονυπετήσας πρὸ τῆς ἐστίας προσπαθεῖ νὰ στείλῃ πρὸς αὐτήν διὰ τοῦ κατόπτρου τοῦ, ἀνταυγείαν τινὰ τῆς μαγικῆς φλογός. — Τὴν βλέπεις; — Ὅχι! δὲν βλέπω τίποτε. — Τώρα; . . — Ὅχι ἀκόμη. Ἀλλ' αἶφνης ὑπὸ ριπῆς φωτὸς καταυγαζομένη τὸ πρόσωπον: „Ὡ, τὴν βλέπω ἀναφωνεῖ περιχαρὴς ἡ κρεωλὸς καὶ ἀποθνήσκει γελῶσα, ἐν ᾧ δύο μικρὰ φλόγες φωτίζουν τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.“

Θέλετε ἄλλην ἀπόδειξιν ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ψυχὸς μας ἀπ' οὗ αἱ Ἀθῆναι ἔκαμαν εἰς τὸν Ἀβυσσινὸν ἱεροσπουδαστὴν, ὅτι αἱ ὀμιχλώδεις ὄχθαι τῆς Νισμένης εἰς τὴν ἡλιγγνήτην κρεωλὸν;

* * *

Περὶ τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ δὲν θα εἰπῶ τίποτε διότι οἱ ἀναγνώσται τῆς *Κλειῶς* ἤμιστα ἐνδιαφέρονται περὶ τῶν τριχάπτων, καὶ τῶν ἐκ μεταξοπτίλου φορεμάτων, καὶ τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν ἐκ μαργαριτῶν περιδεραιῶν καὶ τῶν μακρῶν οὐρῶν τῶν ἀτθιδῶν δεσποινῶν, οὔτε ἂν ἡ Α* εἶχε ἐπιβάλλον παράστημά Ἀρτέμιδος, ἡ Β* ἀνθηρὸν κάλλος Ἡβης, ἡ Γ* τακεροὺς ὀφθαλμοὺς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ ἡ Δ* ὠλισθήσεν (ἄνευ λογοπαιγνίου) ἐν τῇ χορῷ. Αὐτὰ λέγονται εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς αἰθούσας, ὑπὸ πολὺ ὠραίων στομάτων, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ διέλθωσι καὶ διὰ τῆς μελανωμένης ἀκίδος τῆς γραφίδος μου διὰ νὰ φθάσωσι μέχρι Λειψίας.

Θὰ εἰπῶ ὅμως ὀλίγα τινα περὶ ἄλλου ἐπεισοδίου, τὸ ὅποιον ἀπησχόλησε πολὺ τὴν ἡμετέραν πόλιν, περὶ τοῦ ἐπεισοδίου Κοκλέν.

Ὁ διάσημος οὗτος γάλλος ἡθοιοὶδὸς εὗρε καὶ τὴν Ἀθῆνας ἐπὶ τῆς τροχίως, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισε νὰ διανύσῃ ὡς ἀκτινοβολῶν τις Ἀπόλλων. Ἐτίμησε λοιπὸν καὶ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἣτις ἄλλοτε εἶχε φρενητιωδῶς χειροκροτήσῃ τὴν Ῥιστόρην, διὰ τῆς παρουσίας του· ἀλλὰ μολοντί ἐκέρδισεν εἰς δύο ἐσπέρας περὶ τὰς 12 χιλιάδας φράγκων, ἡμεῖς δὲν ἐκερδίσαμεν διόλου εἰς τὰ ὅμματά του· δι' ὃ φεύγων ἐξηκόντισε καθ' ἡμῶν τὸ πάρθιον βέλος του, καὶ ἐρριψε κατὰ πρόσωπον τῶν Ἀθηναίων τὴν ὕβριν ὅτι εἶνε ἄμουσοι καὶ ἀνίκανοι νὰ τὸν ἐννοήσωσιν. Μετὰ τὴν φλογερὰν ἀνυπομονησίαν μας ἡ τοιαύτη παγερὰ ψυχρολουσία ἐπήνεγκε σφοδρὰν ἀντίδρασιν· ὁ ἐνθουσιασμὸς μετεβλήθη εἰς ἀγανάκτησιν, τόσον δὲ ὠραία ἐχορδίσθημεν κατ' αὐτοῦ, ὥστε ἐφημερίδες τινὲς δὲν ἐδίστασαν ν' ἀρνηθῶσι διαρρήδην καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν του.

Ἄγνοῦ διατὶ οὐδεὶς ἐφαντάσθη νὰ διακρίνῃ τὸν ὑποκριτὴν Κοκλέν τοῦ ἀνθρώπου Κοκλέν· δύναται τις νὰ ᾗ μέγας ὡς καλλιτέχνης καὶ μικρὸς ὡς ἄνθρωπος, καὶ τ' ἀνάπαλιν. Δὲν ἦτο ὀνειδιστικώτατος καὶ κακογλωσσώτατος, δὲν ἦτο ρίψασπις καὶ δὲν ἐξεδιώχθη διὰ τοῦτο τῆς Σπάρτης ὁ Ἀρχιλόχος, ὃν οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν δεύτερον μετὰ τὸν Ὀμηρον ποιητὴν, καὶ περὶ τῶν στίχων τοῦ ὁποίου ὁ Müller λέγει ὅτι „εἰσὶ τῆς Ἑλληνικῆς εὐτεχνίας ρυθμικὰ δημιουργήματα τόσον καλὰ καὶ τέλεια εἰς τὸ εἶδος τῶν ὅσον εἶνε ὁ Παρθενῶν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, καὶ τὸ ἄγαλμα Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν τῇ γλυπτικῇ.“ Ἀν ἀφήσωμεν τὴν ἀρχαιότητα ἐν ᾗ εὐρίσκομεν τόσα ἄλλα ὅμοια παραδείγματα καὶ ἔλθωμεν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, εἶνε δυνατόν νὰ εὕρωμεν ἐγωῖστικώτερον καὶ φιλεκδικιώτερον πλάσμα τοῦ Πόπ, τοῦ μεταφραστοῦ τῆς Ἰλιάδος; καὶ ὅμως εἶνε εἰς τῶν ἐξόχων ποιητῶν τῆς Ἀγγλίας, ὁ δὲ Βύρων τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἐθαύμαζε. Ὁ μεγαλοφυὴς συγγραφεὺς τῆς *Εὐγενίας Γρανδὲ* ἦτο σκαϊώτατος, ὁ δὲ γέλως του ἀγοραῖος. Ἐν προσφάτῳ συγγράμματι, ἀξιοθαυμάστῳ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ βαθύτητα τῶν ἐν αὐτῷ κρίσεων, ὁ Οὐγγὼ χαρακτηρίζεται ὡς „une âme insuffisamment élevée depaysée dans un grand genie, comme un homme du commun dans une grande place.“ Τοιαῦτα προσάγων παραδείγματα φοβοῦμαι μὴ ἀναγάγῃ εἰς προσὸν τὴν σκαϊότητά τοῦ Κοκλέν ἀφ' οὗ διὰ νὰ τὴν δι-καιολογήσω συγκρίνῃ αὐτὸν πρὸς τόσους μεγάλους ἄνδρας. Λοιπὸν ὁ Κοκλέν δύναται νὰ εἶνε ἀριστος comédien καὶ μετριώτατος ἄνθρωπος· δύναται νὰ εἶνε ἀπαράμιλλος ὅταν ὑποδύηται ξένους χαρακτήρας καὶ ἀσήμαντος ὅταν ὑποδύηται τὸν ἰδικόν του· θαυμάσιος ὡς Ταρτοῦφος, ὡς Γρηγοῤῥας, ὡς ὅ,τι δὲν εἶνε αὐτός, γελοῖος ὡς Κοκλέν — καὶ ἐφάνη.

* * *

Αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τινῶν μηνῶν φιλοξενούσι τὸν πρότανιν τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ρ. Ραγκαβῆν. Εἶνε ἀνθηρότατος γέρον, ἀκμαιότατος, φέρων τὰ 77 ἔτη του ὡς τὸ ἐλαφρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Συχνάκις βλέπομεν αὐτὸν μὲ τὸ μακρὸν του μέλαν ἐνδυμα, τὸ γοργὸν νεανικὸν βάδισμά του διατρέχοντα τὴν ὁδὸν Σταδίου ἢ τὴν λεωφόρον Ἀκαδημίας· προχθὲς ἀνεγίνωσκον ἐν τινι ἄρθρῳ του ὅτι πρὸ 56 ἐτῶν εἶχε προσληφθῇ ὡς σύμβουλος ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας! Τὸ πρῶτόν του ποίημα ἐδημοσίευσεν διαρκούσης τῆς Ἐπαναστάσεως, τῷ 1825! Πρέπει νὰ τὸν ἴδῃ τις μὲ τὸ φαναριωτικὸν του ἐκεῖνο μεϊδιάμα, τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὸ πλατὺ μέτωπον — ὅφ' ὃ ἐτεχνουργήθησαν οἱ μελωδικώτατοι στίχοι τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης, ὁ θαυμάσιος *Διονύσου πλοῦς* — ῥίπτοντα εἰς τὸ μέσον τῆς συνδιαλέξεως, ἐν ᾧ τρίβει τὰς χεῖρας, εὐφυολογίαν τινα ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τὸν εἶχον ἀναδείξῃ ἄλλοτε ὀνομαστὸν ἐν Παρισίοις, ὅπως ἐννοήσῃ πόσον θαλῆρον εἶνε τὸ γῆράς του, πόσῃ ζῶν ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ. Εἶνε ἀκάματος. Τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα τοῦ *Συλλόγου Παρνασσῶ* ὠργάνωσε διαρκῇ ἐκδοσιν ἔργων ἑλλήνων καλλιτεχνῶν· φιλοπονεῖ δίτομον Ἀρχαιολογικὸν Λεξικόν, οὗ μετ' ὀλίγον ἀρχεται ἡ ἐκδοσις· ἐργάζεται παντὶ σθένει εἰς τὴν σύστασιν Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας, ἣν ὠνειροπόλει ἀπὸ τοῦ 1848.

Ἀκριβῶς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνῆψα σφοδρὴν συζήτησιν πρὸς τινα φίλον μου.

— Πῶς σοῦ ἐφάνη τὸ περὶ Ἀκαδημίας ἄρθρον τοῦ Ραγκαβῆ εἰς τὴν *Ἑστίαν*; μὲ ἠρώτησε.

— Καλὸν ἀπεκρίθην.

— Εἶδες ποίους ὀρίζει Ἀκαδημαϊκοὺς; τὸν Ἀσώπιον, τὸν Βάμβραν, τὸν Σκαρλάτον Βυζάντιον, τὸν Φίλιππον Ἰωάννου, τὸν Μανούσην, ἄλλους ἀποθαμένους . . . ὡς νὰ ἡσθάνετο καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ νὰ προμηθευθῇ ἐνοίκους τοῦ πολυτελεστάτου μεγάρου τοῦ Σίνας· ἐκ τῶν ζώντων δὲ προτείνει σεβαστοὺς μὲν καὶ σοφοὺς ἄνδρας, ἀλλ' ἀποσυρθέντας τῆς δράσεως, ἔχοντας ἀνάγκην ἀναπαύσεως πλέον.

— Πῶς; εἶπον, δὲν σοὶ φαίνονται ἄξιοι διὰ νὰ γείνωσιν Ἀκαδημαϊκοί, ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ Κουμανοῦδης, ὁ Ρενιέρης, ὁ Ἰ. Σοῦττος; ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ τιμήσωσι πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν Ἀκαδημίαν;

— Ὁχι, δὲν μοὶ φαίνονται ἄξιοι πλέον· οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ἄξιοι νὰ γείνωσιν Ἀκαδημαϊκοὶ πρὸ εἴκοσι πέντε, τριάκοντα ἐτῶν, ὅτε ἦσαν ἀκμαῖοι εἰσέτι, ὅτε ἡδύνατο νὰ ἐργασθῶσι· τῶρα ἔληξε τὸ στάδιόν των καὶ θέλεις ν' ἀρχίσωσιν ἄλλο; ἢ μὴ νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ προβιβάζεται τις ἀπὸ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου εἰς Ἀκαδημαϊκὸν ὡς προβιβάζονται οἱ γέροντες ἀξιωματικοὶ διὰ νὰ τεθῶσιν εἰς ἀποστρατείας; τὸ νὰ συντελέσῃ τις „εἰς προαγωγὴν ἐν γένει τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων“ τὸ νὰ γείνῃ νομοθέτης τῆς γλώσσης του καὶ μάλιστα γλώσσης ἀκατασκεύου ἔτι ὡς ἡ νεοελληνική, δὲν εἶνε sinecure, εἶνε ἐργασία σοβαρά, εἶνε ὑψίστη ἐντολὴ τῆς Πατρίδος, τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀναλάβωσιν ἄνδρες ἔχοντες τὰς δυνάμεις ν' ἀγάγωσιν αὐτὴν εἰς πέρας. Αἱ αἰθουσαι τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας ἐπὶ πολλὰς δεκάδας ἐτῶν θὰ μείνωσι σιγηλαί· καὶ ἀκμαιότατοι ἂν ἦσαν ὅσους προτείνει ὁ Ραγκαβῆς δὲν εἶνε ἀρκετοί· δὲν ἔχομεν ἀνθρώπους! Ὁ ἀείμνηστος Σίνας θὰ ἦτο ἀπαρηγόρητος ἂν ἐβλεπεν ὅτι τὰ ἑκατομύριά του ἐχρησίμευσαν ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ

στολίσωσι τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου διὰ τοῦ πολυτελεστάτου κτιρίου τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἀμφιβολία μου περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Ἀκαδημίας ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς ἀπαισιοδοξίας τοῦ φίλου μου· ὡς ἡχὼ δὲ τῶν ἰδίων μου σκέψεων μοι ἐφάνησαν αἱ ἐπόμεναι γραμμαὶ ἃς ἀνέγνων ἐν τινι ἄρθρῳ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος „Βυζαντινοῦ Ἡμερολογίου“.

„Ναί, ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ εἰπώμεν ὅτι πολλοὶ δωρεὰ φιλοπατρίδων ἀνδρῶν ἀπέβησαν ὅλως ἄσκοποι. Οἱ προσεγγεγκάντες αὐτὰς ὥρμωντο βεβαίως εἰς τοῦ εὐγενοῦς πόθου νὰ φανῶσιν ὡς πλεῖστον εὐεργετικώτεροι εἰς τὸ ἔθνος, προσερχόμενοι ἄρωγοι εἰς ἐκείνας τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας, ὧν ἡ θεραπεία ἐφαίνετο αὐτοῖς μᾶλλον ἐπείγουσα.

„Οἱ ὁμοεθνεῖς ἡμῶν ὅπως ἀξιωθῶσιν εὐγνωμοσύνης ἀληθῶς ἀξίας τῆς θυσίας αὐτῶν δέον ὅσον ἐνεστι πρακτικώτερον νὰ διαθέσωσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν. Διότι ἡ ἀξία τῆς εὐεργεσίας δὲν ὑπολογίζεται μόνον ἐκ τῆς εὐγενοῦς ὁρμῆς, ἣτις ἐμπνέει αὐτὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς πρακτικῆς ὠφελείας ἣν ἐπάγεται . . . Ἀφ' οὗ τὰ χρήματα αὐτῶν εἶνε τόσον ἱεραῖς τὰ χρησιμοποιήσωσιν ὅπως ἐπενέγκωσιν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν εὐεργεσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπισπάσωσι περισσοτέρας εὐλογίας τῆς ἐνεστώσης καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των, νὰ βάνῃ τὸν τάφον των δι' εὐωδῶν ἀνθέων εὐγνωμοσύνης ὁλόκληρον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος! . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόνων. — συνέχεια.)

II.

Εἰς τὴν πτώσιν τοῦ Γρεβὺ συνετέλεσε πρὸ πάντων ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Οὐίλσον, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἐξέβηκεν ἑαυτὸν εἰς τὰς προσβολὰς τῶν μοναρχικῶν καὶ τῶν ρίζοσπαστῶν, οἵτινες τὸν κατηγοροῦν ὅτι τὴν θέσιν του ὡς βουλευτοῦ καὶ γαμβροῦ τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας ἐξεμεταλλεύετο ὑπὲρ αἰσχροκερδῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἱστορία τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Λιμουζὲν καὶ τῆς Ῥατάτζη, ἡ πώλησις τῶν παρασῆμων κτλ. εἶνε νωπὴ ἀκόμη καὶ πάντες γινώσκουσιν αὐτὴν ἐν λεπτομερείᾳ, ὥστε περιττὴ ἀποβαίνει ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς ἐν ταῖς στήλαις τῆς „Κλειοῦς“, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε δὲν εὐρέθη ἀκόμη ἀποχρῶσα ἐξήγησις τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τοῦ Οὐίλσονος. Ὀλίγην καλὴν θέλησιν μόνον εἶχεν οὗτος, ἡδύνατο νὰ καταστῇ ὁ δημοφιλέστατος ἀνὴρ ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κομψῆς καὶ ἀνεπτυγμένης παρισιανῆς νεολαίας ἡδύνατο πανταχοῦ νὰ θριαμβεύσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν θέσιν του καλλίτερον, παρὰ διὰ τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν κατορθωμάτων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐπροτίμησε νὰ ταφῇ εἰς τὴν μοναξίαν τῶν Ἡλυσίων, νὰ ἰδρῇ ἐφημερίδας, νὰ ἐξυφαίνῃ πολιτικὰς ράδιουργίας, νὰ ᾔνε ἀρχηγὸς ὁλοκλήρου λόχου γραφῶν καὶ νὰ μετέρχεται τὸ ἀτιμώτερον ἐπάγγελμα. Ὁ μὲν Γρεβὺ ἦν φειδωλὸς οἰκογενειάρχης, αὐτὸς δὲ δραστήριος πρᾶκτωρ, ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά του ἐπὶ μεγάλῃ προμηθείᾳ. Ὡς υἱὸς τοῦ „βασιλέως τοῦ φωταερίου“, ἀγγλοῦ ἐργολάβου εἰσαγαγόντος τὸ φωταερίον εἰς Παρισίους καὶ κερδήσαντος

πολλὰ ἑκατομύρια κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἦν δεκτὸς εἰς τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν δεσποινίδα Ἀλίσην Γρεβὺ ἀπέκτησε σπουδαιότητα ὅσην οὐδέποτε ἔ' ἀπέκτα διὰ τῆς πολιτικῆς. Παρεχβατικῶς ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸν τρόπον, καθ' ὃν συνεδέθη μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας. Πρὸ ἐτῶν εἶχεν ἀναλάβει ὁ Γρεβὺ ὡς δικηγόρος τὴν διευθέτησιν τῶν υποθέσεων πλουσίας τινὸς καὶ ὠραίας γυναικὸς, τῆς κυρίας Πελοῦζ· ἐκ τῆς σχέσεως δὲ ταύτης ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν ἔρωσ, ὅστις δὲν ἡδύνατο μακρότερον νὰ μένῃ μυστικός. Ἡ κυρία Πελοῦζ διεζεύχθη τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἡ κυρία Γρεβὺ ἐγκατέλιπε τὸν οἶκον τοῦ συζύγου. Μόνον ὅτε ὁ Γρεβὺ ἐξελέγη πρόεδρος, διηλλάγη πρὸς αὐτὸν ἡ σύζυγός του καὶ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀλίσης ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰ Ἡλύσια. Μετὰ μικρὸν ἡ δεσποινὶς Γρεβὺ παρέδωκε τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν τότε ἀκμάζοντα ἀοιδὸν Καπούλ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς ἐμελλε νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ γάμου. Ἀλλ' ὁ Γρεβὺ ἐγίνωσκε τοὺς ἐκ τοιαύτης ἀγχιστείας κινδύνους καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ παραιτηθῇ ἐὰν ἡ θυγάτηρ του ἐπέμενε νὰ λάβῃ τὸν Καπούλ ὡς σύζυγον. Ἡ Ἀλίση ὑπεχώρησεν, ἐβίασε τὴν καρδίαν τῆς καὶ συνεζεύχθη μικρὸν μετὰ ταῦτα τὸν Οὐίλσονα. Εἰς ταῦτα προσθέτομεν ὅτι ἡ κυρία Πελοῦζ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Οὐίλσονος, ἵνα ἐννοήσωσιν οἱ ἀναγνώσται τὴν εἰρωνίαν τῆς τύχης, ἣτις τόσον σκληρῶς ἐτιμώρησε τὸν Γρεβὺ, ἐκλέξαντα τοιοῦτον γαμβρόν. Ἴσως ἦτο καλλίτερον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν, ἐὰν τὴν θυγατέρα του ἐνυμφεῖτο ὁ ἀοιδός!

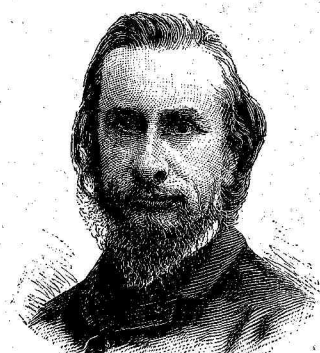
Οὐίλσον.

Φλοκε.

Γοβλε.

Φλοκτανς.